

ničarstva in mednarodnega sodelovanja; tu so zastopane tako socialistične kot zahodne države. Izčrpno se poroča o vseh pomembnejših mednarodnih knjižničarskih srečanjih in dogodkih (zasedanje glavnega odbora IFLA v Budimpešti in v Grenoblu, mednarodni simpozij o evropskih knjižničnih sistemih v Prahi, sestanek urednikov knjižničarskih časopisov socialističnih držav v Sofiji, mednarodni simpozij o gradnji narodnih knjižnic v Rimu itd.)

Prispevki o SPB (Združenju poljskih knjižničarjev) so večinoma odgovori na anketo o vlogi SPB, ki jo je v prvi številki razpisalo uredništvo po naročilu novega odbora. Vprašujejo po mnenju članov o doseganju delu in bodoči vlogi in nalogah združenja. Iz odgovorov razbiramo, da so glavni problemi predvsem premajhno število članov v primeri s celotnim številom poljskih knjižničarjev, premajhna aktivnost članov, premajhna povezanost knjižničarjev v vaseh in manjših krajih z društvenim delom. Več prispevkov mladih knjižničarjev (ki so v Łódžu celo ustanovili svojo sekcijo mladih) pa kaže, da posebno mladi niso zadovoljni s stanjem v poljskem knjižničarstvu in zahtevajo zase več odgovornosti in pravic. Posebno se upirajo temu, da bi v knjižnice sprejemali vsakogar, ki se kjerkoli drugje ni uveljavil, in da bi se takim v nedogled spregledovale strokovne kvalifikacije, česar ne počno v nobenem drugem poklicu. Razen te je uredništvo razpisalo tudi anketo o poljskem knjižničarskem tisku.

Tudi druge rubrike (pregled tiska, pisma bralcev, nekrologi, kronika, pravni predpisi) pripomorejo, da so bralci popolnoma na tekočem v vseh poklicnih in stanovskih zadevah. Bibliotekar je z gled, kakšen naj bi bil list, namenjen širšim krogom knjižničarjev; škoda le, da je tiskan na slabšem papirju,

kjer ilustracije ne pridejo dovolj do izraza, in zaradi pomanjkanja prostora delno tudi s predrobnimi črkami.

M. K.

Accademie e biblioteche d'Italia.
Roma, 41(1973).

Tematika lanskega letnika italijanske bibliotekarske revije je v pretežni meri zgodovinska, celo literarno zgodovinska. Obsežen je prispevek A. Serraija z naslovom Zgodovina knjižnice kot razvoj neke ideje in nekega sistema, članek, ki opisuje nastanek in usodo pomembnejših knjižnic od egipčanskih dalje; snov, ki jo poznamo pri nas v natančnejši obdelavi izpod peresa prof. Bohinca. Velika večina ostalih člankov je s področja literarne zgodovine, ki pa se seveda na ta ali oni način navezujejo na knjigo ali knjižnice: Bibliografski zapis o cirilskih tiskih iz 16. stol. v Marciani, Knjižnica G. Carduccijsa, V. Alfieri kot navdihovalec italijanskega Risorgimenta, Dante iz tiskarne v Mantovi, Odmevi A. Manzonijsa, Knjige in knjiga v Proustovem delu V iskanju izgubljenega časa.

Nas bi morda najbolj zanimal članek s področja sociologije kulture Tullia Bulgarellija *Le biblioteche e la rivoluzione del terziario*, torej vloge knjižnic v revoluciji na področju terciarnih dejavnosti (področje kulture in raziskovanj). Ob osnovnih institucijah, ki služijo pospeševanju kulture, kot so šole, muzeji in knjižnice, nastaja vrsta društev, gibanj in vzpodbud, po vsebini in ideološki obarvanosti celo različnih in nasprotnih, ki pa vse težijo k enemu cilju: zahtevajo aktivno in avtonomno vloge sveta kulture ob tradicionalnih avtoritativnih strukturah, pa naj so to politične, ekonomske, administrativne ali socialne. To gibanje zajema različna področja, od vzgoje do ekologije, od ženske emancipacije

do obrambe kulturne dediščine, od civilnih pravic do svobode informiranja. To je gibanje, ki ga v celoti ni lahko doumeti, ker je ekstremno raznoliko in nejasno, a ki se pogloblja, širi in veča in s tem pritrujuje tistim, ki so že pred časom predvideli globoke spremembe, kulturne in etične, v osrčju potrošniške družbe, kakršno je ustvaril nenadzirani razvoj tehniško-ekonomskih sil. Taka sprememba, čeprav nejasna in kontradiktorna, in ki jo za sedaj sestavlja vrsta neskladnih mikromutacij, ima že natančno poimenovanje: t. j. revolucija terciarnih dejavnosti, med katere sodi tudi biblioteka.

Za kaj pravzaprav gre? Terciarnim dejavnostim je namenjena velika ekspanzija na račun primarnih in sekundarnih. Vloge se bodo zamenjale in terciarne dejavnosti bodo prevladovale in od njih bo odvisno delovanje prvih dveh. Nadvlada terciarnih dejavnosti bo v bistvu nadvlada razuma, znanosti, kulture, v nasprotju s sedanjo alienirajočo nadvlado tehnike in ekonomike nad vsakršno drugo dejavnostjo. Ta revolucija bo vodila v post-industrijsko družbo. To so seveda napovedi futurologov in težko je vedeti, koliko je v njih resnice, vendar se pa moremo zavedati nekaterih nedvornih sprememb, ki jih lahko sami opazujemo in ki so osnova za predvidevanje velikih sprememb v strukturah in načinih človeškega sožitja. Te spremembe lahko strnemo v tele točke:

1. V deželah z visoko razvito tehniško-ekonomsko dejavnostjo je vedno več ljudi aktivnih v terciarnih dejavnostih.

2. Naraščanje blaginje nosi s sabo vedno večjo nujo po izobrazbi, po kulturnih dobrinah.

3. Blaginja narašča, a njen mit odločno upada. Nove generacije zavračajo potrošniško omiko in iščejo drugačne in različne vrednote, ki jih najdejo v umetnosti, znanosti, raziskovanju. Ne gre za rušenje

tehnološke omike, temveč za zamejitev produkcije in potrošnje v humane okvire, s tem da se preobrne sedanja podrejenost terciarnih dejavnosti.

4. Naša družba je vedno bolj oblikovana kot celovit in izoblikovan sistem sil, ki niso v stalnem ravnovesju, a med vsemi se zdi, da prevladuje sila informacije, ki postaja vedno bolj avtonomna in dominirajoča sila, ne le sredstvo v rokah tradicionalnih središč moči (politika, industrija itd.).

Nas seveda zanima vloga knjižnic. Predvsem se morajo zavedati tega razvoja, morajo se aktivirati in biti pripravljene odigrati pomembno vlogo pri ustvarjanju boljše in višje družbe. Knjižnica kot aktivno središče mora iskati povezave in sodelovanja z drugimi aktivnimi središči, šolo, muzejem, društvom, založbo; razširiti in poglobiti mora svoj prostor, najti in iznajti nove načine sožitja in kulturnega sodelovanja.

V perspektivi se zdi knjižničarjevo delo vedno bolj celovito in odgovorno. Mehanizacija in avtomatizacija se ne zdita več zadostna rešitev ob naraščajoči produkciji publikacij in avdiovizualnih sredstev. Poplavo informacij lahko uspešno nadzorujemo z računalniki samo z vidika količine, ne pa tudi kvalitete. Paninformacija lahko pomeni odsotnost informacije: ob veliki količini informacij lahko ostanemo neinformirani. Zato je zelo verjetno, da se bo treba vrniti k natančnemu delu izbiranja, sinteze, preučevanja, usmerjanja. To je delo, ki bo klicalo bodočega knjižničarja, naporno in zahtevno delo: delo objektivnega izbiranja.

Vera Troha

Library Quarterly. Chicago Ill., 42(1973).

V tem letu šteje revija že svoj 43. letnik. Januarsko številko uvaja sestavek o kanadski literaturi v